

מסכת עירובין

פרק ז

א. חלון שביין שתי חצרות, ארבעה על ארבעה, בתוך עשרה, מערבין שנים, ואם רצו, מערבין אחד. פחות מארבעה על ארבעה, או למעלה מעשרה, מערבין שנים ואין מערבין אחד:

ב. כחל שביין שתי חצרות גבוה עשרה ורחב ארבעה, מערבין שנים ואין מערבין אחד. היו בראשו פרות, אלו עולין מכאן ואוכלין, ואלו עולין מכאן ואוכלין, ובלבד שלא יורידו למטה. נפרצה הכחל עד עשר אמות, מערבין שנים, ואם רצו מערבין אחד, מפני שהוא כפתח. יותר מכאן, מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ג. חריץ שביין שתי חצרות עמוק עשרה ורחב ארבע, מערבין שנים ואין מערבין אחד, אפילו מלא קש או תבן. מלא עפר, או צורות, מערבין אחד, ואין מערבין שנים:

ד. נתן עליו נסר ושהוא רחב ארבעה טפחים, וכן שתי גזזטראות זו כנגד זו, מערבין שנים, ואם רצו, מערבין אחד. פחות מכאן, מערבין שנים ואין מערבין אחד:

ה. מתבין שפין שתי חצרות, גבוה עשרה טפחים, מערבין שנים ואין מערבין אחד. אלו מאכילין מכאן ואלו מאכילין מכאן. נתמעט התבין מעשרה טפחים, מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ו. כיצד משתתפין במבוי. מניח את התבית ואומר, הרי זו לכל בני מבוי, ומזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו, אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו ושפחתו הפנענים, מפני שידון כידו:

ז. נתמעט האכל, מוסיף ומזכה, ואין צריך להודיע. נתוספו עליהם, מוסיף ומזכה, וצריך להודיע:

ח. כמה הוא שעורו. בזמן שהן מרבין, מזון שתי סעודות לכלם. בזמן שהן מעטין, כגרוגרת להוצאת שבת לכל אחד ואחד:

ט. אמר רבי יוסי, כמה דברים אמורים, בתחלת ערוב. אבל בשני ערוב, כל שהוא. ולא אמרו לערב בחצרות אלא כדי שלא לשכח את התינוקות:

י. בכל מערבין ומשתתפין, חוץ מן המים ומן המלח, דברי רבי אליעזר. רבי יהושע אומר, כפר הוא ערוב. אפלו מאפה סאה והיא פרוסה, אין מערבין בה. כפר באסר והוא שלם, מערבין בו:

יא. נוטן אדם מעה לחנוני ולנחתום כדי שיזכה לו ערוב, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, לא זכו לו מעותיו. ומוזים בשאר כל אדם שזכו לו מעותיו, שאין מערבין לאדם אלא מדעתו. אמר רבי יהודה, במה דברים אמורים, בערובי תחומין, אבל בערובי חצרות, מערבין לדעתו ושללא לדעתו, לפי שזכין לאדם שלא בפניו, ואין חבין לאדם שלא בפניו: